

HARCMODOR.

A politikában az elvek harca mindig tiszteletreméltó, akármilyen hevességre fokozódik is. De annál kevésbé méltó a tiszteletre, ha személyeskedéssé fajul. Korunknak egyik sajnálatos, elferdült izlésre valló megnyilatkozása az újabb divatos harcmódor, a személyes hajsza, a suttogó, vagy röpiratozó rágalomhadjárat, a családok életében, multjában való vájkálás. Szélső jobbtól a balig számos közéleti szereplőnek volt része ebben a nemtelen hajszában. Legutóbb az ország miniszterelnökének is ki kellett teregetnie leszármazási adatait, hogy megelőzzön egy ellene készülő támadást, amely azt akarta rákenni, hogy ilyen, vagy olyan százalékban zsidóvér csörgedezik ereiben. Az adatok szerint jó keresztény polgárok és szabadsághősök vannak a kormányelnök ősei közt. Jellemző a mai helyzetre, hogy azt is hozzá kellett tennie, hogy az eredeti okmányok titkári hivatalában bárki rendelkezésére állanak.

Jellemző azért, mert a hamis fotokópiákkal dolgozó rágalomhadjárat idején még ilyen óvintézkedés is szükséges. Ezek az adatok megelőzték a nyílt támadást és megdöntötték a suttogó propaganda által terjesztett hirt. Így megdőlt az az állítás is, amely összeférlhetlenséget vélt felfedezni az új zsidójavaslat és az azt benyújtó miniszterelnök személye közt, nyilvánvalóan a célzattal, hogy sok más mesterkedés mellett ezzel is igyekezzen elgáncsolni a második, szigorúbb zsidójavaslatot.

Nem vált az ország épülésére s nem volt alkalmas a parlament tekintélyének öregbitésére az a harc sem, amely az elmúlt héten a képviselőházban zajlott le. Az ellenzék jobboldali része, amely sértve érezte magát egy főispán ajkairól elhangzott „zsidóbérenc” vád miatt, a belügyminiszter részéről a sajnálkozás kifejezését akkor is megkapta volna, ha nem rendez olyan tumultuózus jeleneteket, amelyekkel egy teljes ülésnapon lehetlenné tette a soron lévő s éppen a keresethalmazásokról szóló javaslat tárgyalását, ugyanakkor méltatlan támadásban részesítette a felvidéki magyarok népszerű vezérét, Jaross Andort.

Kétségtelenül honatyáink szorgalmára vall, mégse tekinthető a legegészségesebb tünetnek az sem, amire alig volt még példa a t. Ház történetében, hogy ezen a héten a szerdai interpelláció napra 37 interpellációt jegyeztek be és nagy részét el is mondták. A jelentős részben általános politikai természetű interpellációk során déltől késő estig tomboltak a szenvedélyek és viharzott az ülésterem.

Mintha csak végüket, illetőleg mandátumuk végét éreznék a t. honatyák. Olyan jelenségek után, amelyek azt bizonyítják, hogy az ellenzék tartósan megakadályozza a komoly tárgyalásokat, nem csó-

Békeproblémák.

A világháború lezajlása óta állandóan felszínre van a béke problémája. Politikusok, tudósok, írók vetik fel a különböző kérdéseket, különböző reformokat keresnek, találnak és életrehozzák azokat, de az eredmény mindössze az, hogy meg tudták eddig akadályozni az európai háború kitörését. Ezzel szemben azonban nyugodtan tartja magát az elkialkat, mely a háborút általában lehetővé teszi és melyről éppen ellenkezőleg meg kell kérdeznünk: nem nyert-e még erősebb talajt az utóbbi husz esztendőben s különösen egyes népeknél? ... A béke melletti küzdelem a valóságban tehát legteljebbet annyit ért el, hogy a háború talán nem annyira hosszú, mint amennyire bizonyítatlan időre elhalasztódott.

A béke azonban valami egészen más s az igazságot Spinoza fejezi ki olyan legmegközelebb fogalmazásban, melyet arany betűkkel metszettek minden békepalota homlokzatára: „A béke nem a háború hiánya, hanem erény, mely a lélek erőiből keletkezik.” Vagy másképp: A béke igazi előfeltétele az erkölcsi átalakulás. A béke problémája első sorban erkölcsi probléma.

A pacifisták, sajnos, sohasem állítják be a kérdést ebből a szempontból. Mondhatnám, külön zsenialitást fejtenek ki, hogy a kérdést felett elnézzenek. Inkább azzal az érdeklődéssel okolják meg a békét, hogy a háború, még a győztes háború is veszteséggel jár és „nem fizetődik ki.” Nem időzőm e materialista álokoskodásnál, sem annál a ténynél, hogy egy jól irányított háború még ma is nagyon „kifizetődik”. A lényeges itt a háború morális szempontú elítélésének teljes hiánya.

Vannak, akik a béke épületét gazdasági újításokra alapozzák. „Adjátok

fel az önző egyéni gazdálkodást!” — mondják a népeknek. „Csatlakozzatok a kollektív európai gazdálkodáshoz.” Nem akarják meglátni, hogy efféle változás a nemzeti én bizonyos feladóját követeli a népektől egy magasabb közösség érdekében, vagyis egészen nagy morális változást.

„Az alapprobléma — fejtegeti viszont egy specialista — abban áll, hogy az egyént állandóan a nemzetközi összefüggések öntudatára neveljük.” Lehet-e világosabban kifejezni, hogy az új gazdasági rend megvalósítása az egyén erkölcsi megreformálásán nyugszik? Itt az újítás szükségége — s ezt hallgatják el apostolaink.

Mások megint jelentékenyen tovább haladnak a gazdaság mindenhatóságába vetett babonás hitükben. A szükséges változások akarva, nem akarva rákényszerítik az emberre a békét, ugyszólván önműködőleg, a „fejlődés” útján. „A világbéke — mondja Anatole France egyik hőse — igaz lesz egy napon, nem azért, mert az emberek jobban lettek (ezt nem szabad remélnünk,) hanem mert a dolog új rendje, az új tudomány, az új gazdasági szükségességek kifogják kényszeríteni a békeállapotot, — amiként egykor létezésüknek feltételei harci állapotba helyezték őket.” Hiába, itt is érezhetővé válik a morális tényezők szükségessége. Elégséges rámutatni arra, hogy az „új gazdasági szükségességek”, amint látszik, egyáltalán nem vezetnek a békére...

Ismét mások arra figyelmeztetik a népeket, hogy látogassák meg, ismerjék meg egymást jobban. Így természetük közössége egész magától értetődő módon egyenlítően ki érzelmeik ellentéteit. Micsém kevésbé biztos, mint ez; inkább azt lehetne mondani, hogy a külföldi látogatások erősebben érzetik különböző-

ségüket. Itt önkéntelenül eszembe jut Tolsztoj egyik kijelentése: „Akartok gyűlölködő embereket látni? Nézzétek meg a családokat. Nem lehetne ezt oly jól csinálni, ha nem ismernék olyan alaposan egymást.”

Inkább azt kellene mondani a népeknek, hogyha békét akarnak, emelkedjenek bensőbb érzéseik ellentétei fölé, — ez az, amit az Egyház „kiengesztelt ember”-nek nevez s olyan dolog ez, amit mindenki igen jól és talán könnyen is megcsinálhat, ha saját házában, saját házitűzhelyénél marad.

André Gide Oroszországról írt legújabb művében s Oroszország fölött érzett csalódásában a következő megállapítást írja: „Az ember megújítása nem történhetik kívülről.”

En többet mernék mondani, t. i., hogy az igazi reform általában csak belülről történhetik, vagyis tehát: minden igazi reform csak erkölcsi természetű lehet és következésképpen az igazi újítás nem a politikusok, hanem a nevelők. Ezt a megállapítást különösen jogosultnak tartom a béke kérdésében.

Tulajdonképpen azt kellene hirdetni az embereknek, hogy a béke számukra az önmagukon elvégzett belső munka gyümölcse és nem a föld felületén való sétálásoké. De ezt senki sem mondja nekik, mert el akarják hitetni velük, hogy a békét elnyerhetik anélkül, hogy akaratuktól kívánának valamit.

Tudom mit felelnének nekem erre mai békeapostolaink: Az emberi erkölcs átférfalása valóban a béke igazi problémája. De ha ezt mondanák az embereknek, elszaladnának. Ezért kényszerülünk a dolgok szépítgetésére, hogy valamit legalább elérjünk. — Ez igaz lehet s bevalom illetéktelenségemet egy világakció dolgában. De szeretném, ha az apostol pontosan tudná, hogy szépítései szépítések és védenek tudat adná, hogy az igazi békeprobléma mégis az erkölcsi probléma. (—ány.)

dálkozhatnak azon, hogy ennek a képviselőháznak a munkakészségéhez kétség fér és a nemzet még kevésbé csodálkozik azokon a híreken, amelyek házfeloszlásról és tavaszi választásról vélnék tudni. Hangoztatják, úgy látszik nem járt messze az igazságtól az a megállapítás, hogy ez a parlament elszakadt a néptől. Jó volna megkérdezni a nemzetet s valószínűleg alig haboznák ezirányban a kormány, ha a Felvidék egy részének visszatéréseivel a választójog terén

mutatkozó összehangolás szükségessége és technikai akadályok ezt most lehetlenné nem tennék.

A megromlott parlamenti légkör javulása az utóbbi napokban, a földreformjavaslat benyújtása után és a honvédelmi javaslat tárgyalása alatt észlelhető volt. A hangnemt megváltozását és az uri harcmódort a miniszterelnök ismételtén kérte úgy az ellenzékétől, mint saját pártjától, nemkülönben a sajtótól. A honvédelmi javaslat tárgyalásánál ez a kívánalom érvé-

nyesült és jó volna, ha a továbbiak során is így lenne. A békediktátum legmegalázóbb parancsát hatálytalanító s modern totális háborúra a honvédséget megfelelően kiépítő, felszerelő és teljes mértékben ütőképessé tevő javaslatot a honvédség iránti szeretet, elismerés és hála jegyében vitatta meg a Ház. A pártos politikán felülálló nemzeti egyetértés nyilatkozott meg e javaslat tárgyalásánál és jó volna, ha ezt láthatnánk a következő fontos javaslatok vitájánál is.

Feljegyzések a lévai bevonulásról.

1938. november 10 délután negyedégy. A lévai szőlőhegy alatt állunk. A városról 250-300 lépésnyire. Előtünk szomorúan halad befelé a cseh parlamentért kísérő szakasznyi cseh gyalogos. A város feidi ujjongó emberek közelednek felénk. A gomblyukákban büszkén d szelleg a piros-fehér-zöld szalag. A főleg ifjúságból álló tömeg egyre nő. Testvéri ölelés, simogatás, örömteli, mégis fájtó hangok melengelik a lelkünket. Pöttömnyi gyerekek sorakoznak mellénk. Előtünk eddig az anya, vagy a dajka elbeszélése nyomán csak álomkban jelentek meg így a magyar katonák. Csodálatot sugárzó arccal kérdezzük: sok katona jön e? Egyikük elcsukló, kis nehezítést is sejtető hangon mondja: három napja várunk a nagylúza alatt, már azt hittük nem is jönnek. Ma nem mehettünk a fűzfához, a cseh katonák nem engedtek az utcára. Torkomat fojtogatja a visszatartott sírás. Szeretném kérdezni: gyerekek, hát tudtok magyarul? De nem jön szó az ajkamra. Körülöttem könnyek csilannak fel a szemekben. Mindannyian

lopva igyekszünk eltüntetni. Most még sikerül, de ha így szantogat lelkünkben az öröm eddig sosem érzett gyönyörűsége, mi könnyeinkben fűrösztve öleljük magunkhoz a hozzánk siető testvéreinket. Az előbb befojtott könyvtől puhává vált arcom alig nyeri vissza a fértasságát, máris újabb jelenet vonja szememre a könnyeket. Egy öreg anyóka fut az ingoványos réten. Kezében nagy őszirózsa-csokor. Nemzetiszíni szalagát meg fogja a maró ősi szél. Lihegve ér hozzánk s közlünk az elsőnek nyújtja a csokrot. At is öleli s asztmatikusán hörgő melléből lelketrázóan jönnek a simogató szavak: gyerekeim, csak hogy itt vagytok! Nincs arc, melyen könny ne gördülne végig. Egyikünk se törli már. Ezen az uton könnyezni nem szégyen. A jó magyar anyóka is boldogan sirja ki magát. Simogatjuk a kilencvenes évek jellegzetes rövid bársony kabátján át. Látszik rajta, hogy boldog. S mikor újabb érkezők felé esik a tekintetünk, egyet igazán berliner fejkendőjén s integetve siet hazafelé. A réten egy pillanatra meg áll, visszafordul és úgy kiáltja: az uram is készül, mire a városba érnek, mi is ott leszünk. Sokáig nézem a mi anyóánk megőrt, tündező alakját. Szavai

lelkemben vájkálnak. Erőt kapok tőlük.

Egyik levélhullató, utszéli fához támaszkodom és a nap tavolabbi eseményeink gondolatától is lenyűgözve érzem, hogy a lelkemben egy új világ diktálja a tempót. Losonc, Rimaszombat, Ungvár, Munkács, Beregszász könnyező magyarjai. Tiétek is e boldog pillanat. A nagy lelki összeölekezésben úgy érzem, hogy a rám súlyosodó, magasztos szép impressziókat szavakba kell öntenem s mikor egy pillanatra felnézek s látom a könnyező arcokat, hallom a halk zokogást... morolom magamban:

Losonc, Bati, bus Léva
Kebélre ölel még ma
Hazaváró édesanyánk, Hunnia.
Érsekujvár, Komárom
A meződet bejáróm,
A bánatnak most már el kell mulnia.
Kassán újra fel-hallatszik a nóta,
Ezer álunk válik ezzel valóra.
Ungvár, Munkács, Beregszász
Rátok már honvéd vigyáz,
Jöjjön veszély akár ezer, akár száz.

Szirána-bugásra eszmélek fel. Az autósor mellett jelzik, hogy indulunk. Mint a lázas beteg, lépek az autóra. Az ut lamu, vontatott. Csataordításnak is

Országzászlót vittünk Losoncra.

**A 25-ös
régilaktanyának lobogót ajándékoztunk.**

Még alighogy azon az emlékezőes ószi estén bement a rádió, hogy a többi magyar várossal együtt Losonc is felszabadult, a véres világháború óta először tört fel a lelkekből a vígság, hát mégis van igazság a földön... öreg hadviselt arcok barázdáin legördültek a könnyek s futótüzként járt szájról-szájra a vágy: országzászlót, Losoncra, lobogót a sok vihart látott öreg laktanyának. Visszük a bevonuló honvédekkel, részt kell vennünk Losonc felszabadításán, mer a sokat szenvedett katonaszívek pattanásig feszültek... A zászlók el is készültek, de sajnos a felsőbb parancs utját állta a mámoros nép vágyakozásának és csak most f. hó 15-én sikerült a lobogókat Losonc városába elvinni.

A város felszabadításán is részt vett néhány „öregcsont”, de tömegesen csak most jelent meg a frontharcosok és régi 25-ös küldöttsége a hűségesen kintartott, dicső Losoncban.

Vasárnap d. e. 9 órákor gyülekezett a frontharcos diszszázad a város játszótérén, hogy a bányazenekar indulójának hangjára a Frontharcos Főcsoport elnökségének s a diszszázad parancsnokának Reguly Árpádnak vezetésével az állomáshoz vonuljon, ahol rövid ünnepség után fél 11 órákor vonatra szálltak. A 25-ösök küldöttsége is együttment a formaruhás csoporttal.

Kedélyes utazás és nótázás után megérkeztünk a mi kedves Losoncra. Az állomás tömve közönséggel, lobogós egyesületekkel, hatalmas rendezéssel, élükön Csetneky Béla városbíróval, aki meleg szavakkal üdvözölte Salgótarján frontharcos és 25-ös, továbbá Kaposvár városának küldöttségét, amely szintén országzászlót vitt Losoncra.

Ezután a bányazenekar a himnuszt játszotta, mialatt a zászlókat az óriási csapat élére vitték és patgatos magyar indulók zenéje mellett vonult be a nagytábor a fellobogózott városba.

A katolikus templom melletti térdöntött honvédszobornak díszes talapzata körül már felsorakozott a losonci helyőrség minden fegyvernemének díszcsapata, ami a mostani honvédség szeretetének és megbecsülésének nemes bizonyítéka a kiöregedett, de egykor dicső haditények végrehajtói iránt.

Imádságos ünnepi hangulatban csendült fel a bányazenekar játékában a Híszkegy, majd dr. vitéz Horváth Béla székesfővárosi főjegyző, az Ereklés Országzászló Nagybiz. intéző tan. tagja üdvözölte a losonciakat a Nagybiz. nevében. Az országzászló — mondotta — nagy gondolatot jelképez: az intéger Magyarország, míg a gondolat megvalósítói a magyar honvédség, a gépjárművek, harcokocsik és repülőgépek. Ezeknek erejét 10 millió lelkesedése fűti. Nagy, mérhetetlen erő 10 millió magyar egységes akarása és öklének lecsapó ereje. S ebben osztozik férfi, nő, öreg és fiatal. Bár szívünket örömmel tölti el egymillió magyar visszatérése, de még milliók és milliók várnak megváltásra,

beilló éljenzés s az üdvözölő szavak áradata közben érünk a fűzfához. Magyarruhás női csoport fogad bennünket. Kis kezecskék varázsolják virágerdővé az autónkat. Most már az új világnak vidább feléről szedem a motívumokat A Muzsa csókoltat homlokunkon. Lassan megyünk azon az uton, melynél káprázatosabbat még nem szült számunkra az Élet. Dudolom a melódiát. Fokozatosan idomul hozzá a szöveg:

Isten, einber meglátja,
Ha bemegek Lévára,
Nem lesz kislány, aki csókot ne kapna.
A menyecskét ölelem,
Ugy masirozik velem,
Csókjaimtól hej! Piros lesz az ajka.
Majd megtudja a menyecske, a kislány,
Deli legény is a honvéd valahány.
Ha egy szempár ránevet,
Csókot ad, de nem egyet
S azt a csókot elfeledni nem lehet.

Az így született és szövegében itt ismertett bevonulási csejűdés február havában kotta alakban is megjelenik. Szerk.

mert Magyarország határa nem itt Losoncra húzódik el, 200 lépésre a vasuti állomástól, hanem a mi ezeréves hazánk Pozsonytól Csikszereáig, Tátrától Orsováig terjed. És mi mind itt az országzászló tövében fogadalmat teszünk, hogy nem nyugszunk, amíg ősi örökünket vissza nem szerezzük. Eljen Nagymagyarország!

A kiváló szónoki hévvel előadott beszéd után Koltay Imre frontharcos bányatisviselő szavalt a Kassa énekel c. Somogyváry Gyula versét, amely a cseh lovas katonaságnak a kassai premuntrei templomban a magyar himnuszt éneklő hívők elleni támadását írja le megrázó erővel. Az előadás méltó volt a témához!

Horváth László Salgótarján város frontharcos, tanácsnok-polgármesterhelyettese mondta el az alábbi lelkesítő beszédet:

Kedves losonci magyar testvéreink!

A salgótarjáni frontharcos főcsoport nevében elhoztuk nemes Losonc város Közönségének a történelmi jelképes országzászlót. Husz évet vártunk erre az alkalomra, hogy habár őszbecsavarodott hajjal, de mégis mi hoztuk nektek: testvéreinknek a jövőbe vezelő nemzeti zászlót. E pillanatban is a magyar hazának, a Ti sorsotoknak történelme íródik, az a történelem, amely az árulásokkal, hazugságokkal és becstelenségekkel a mi városunkra 20 éven keresztül meg volt hamisítva. Mert egy államot, egy országot csakis becsülettel, igazságokkal és jó erkölcsökkel szabad felépíteni. Ha pedig becsület és igazságtalan eszközökkel épült fel: az csak ideig óráig létezhet és az igazságos történelem keze előbb utóbb összezuzza. Mi nem adtuk meg magunkat s nem árultuk el kézfeltartással fegyvertársainkat az ellenségnek; nem alatomoskodtunk és felvettük a harcot fegyvereink becsületéért és a hazugságon mégis kikisilottak igazságaink. Ti losonciak is 20 éves szenvedésen keresztül vásároltatok meg a történelemtől azt a tapasztalatot, hogy mit jelent Csehszlovákiában igaz magyarnak lenni. — Mi pedig a szomszéd Salgótarjánban éreztük és jól tudtuk, hogy Losonc polgársága mindig magyar volt s aki azt állította, hogy a losonciak csehszlovákok — az vagy hazudott, vagy nem ismerte a történelmet, — mert mindenkinek tudnia kell, hogy van cseh és van szlovák nép, de csehszlovák nemzet soha nem volt és nem is lesz.

Mi pedig a történelem tisztító tüzeiben a népi és szociális igazságok nyomdokain haladva, a megijodott Magyarországon testvéri szeretettel öleljük magunkhoz Losonc város közönségét. — És most, amikor a salgótarjáni frontharcos főcsoport nevében átadom a jelképes országzászlót, — kérlek benneteket kedves losonciak: — „Örizzétek, óvjátok és kövessétek azt, — írjátok vele a szentistváni Magyarországi jövő történelmét”

A szép beszéd után feláróbóra szökött fel az országzászló, majd Kaposvár város közönsége nevében Siposs Kálmán tanácsnok-polgármester h. adta az alábbi meleg beszéd kíséretében a díszes országzászlót, mely felkúszott a feláróbóra tarjáni testvére mellé.

Mélyen tisztelt Ünneplő Közönség!

20 éves álmanok teljesedett ma be, amikor e nemes város földjére léptünk.

A vitézségről híres somogyi 44-es bakák hazája, virágos Kaposvár közönségének hódolatát, testvéri szeretetét, üdvözlétét tolmácsoljuk és egy kimondhatatlan boldogság érzése hat át bennünket, hogy ezen szerencsés szerep nekünk jutott.

Felvidék! Losonc város kedves közönsége! Elhiszitek-e nekünk, hogy a feketé emlékü 20 év alatt veletek együtt sirtunk, könnyeztünk? S hogy az utóbbi kritikus napokban a rádió mellett virasztva, pattanásig feszült idegekkel vártuk, lestük, mi lesz veletek? Végre 1938 nov. 2-án a felszabadulás hírére egymásra borultunk és zokogtunk örömmünkben.

Ekkor fogamzott meg bennünk az a gondolat, hogy annak a felvidéki városnak, amely már a mohácsi vész előtt

sok ellenséges támadásnak volt kitéve, amelyet 1849-ben az oroszok megszálltak, reá sarcolt velettek, majd kiraboltak és felgyújtottak, elvisszük szívünk zálogát e nemzeti lobogót, amelynek minden öltésére örömkönyveket hullatott Kaposvár város közönsége.

Kedves Magyar Testvéreink! Fogadjátok tőlünk e lobogót azzal a szeretettel, amilyen örömmel mi ezt elhoztuk jutalmul annak a város közönségének, amely vagyonát, szabadságát, életét áldozta fel az anyaországhoz való ragaszkodásáért, az édes magyar Hazáért.

S amikor átadjuk e lobogót, kérünk benneteket, hogy apáitok hősiességéhez méltóan védjétek meg minden szennytől s főként idegen kezektől.

Isten áld meg a magyart, Isten áld meg Losonc város nemes, hazafias, hősi közönségét.

A nagy tetszést kiváltó beszéd után Csetneky Béla Losonc városbírája, az ottani derék magyarok egyik lángelkű tagja mondta el az alábbi magasszárnyalású beszédet:

Magyar Testvérek!

Rövid néhány nappal mult husz esztendeje, hogy ezen a talapzaton a magyar Geniusz egyik kimagasló alakjának ércbe öntött szobra állt. Néhány méterrel tovább pedig a cseh géppuska hideg csöve meredt a magyar Losonc lakosságára. Es 20 évig tartott ez az elnyomás. A hosszú küzdelmes munka alatt bizony sokszor eláradtunk, sokszor már eredménytelennek láttuk munkánkat. De a jobb jövőbe vetett hitünket megtartottuk. Míg végre jött 1938 november 10, amikor bevonult városunkba az a hadsereg, mely vér a vérünkkel és mi visszakértünk szeretett Hazánkhoz, honnan 20 évvel ezelőtt csalárd módon elcsatoltak.

Nekem szent a hitem és meggyőződés, hogy ez a zászló, mely képviseli a magyar integritást sokak szívébe vissza adja a jobb jövőbe vetett hitet. Tudom azt is, hogy sokan vannak közöttünk, kiket a hosszú elnyomás eltántorított a nemzet-testtől. De azt is remélem, hogy mindenki visszatér, kinek lelkében egy parányi becsületérzés él. Előre a munkára a nagy Hungária megteremtésére, hol mindenki ki a Kárpátok övezte medencében él, megtalálja boldogulását.

Salgótarjáni testvérek hála és köszönet nektek az adott zászlóért. Ti voltatok az elsők, kik a felszabadulás boldog percében szeretettel fogtátok meg a mi testvéri kezünket. A Munka című lapokban 1938 nov. 12-i számában azt írtátok, hogy visszaadjátok az őrhelyet Losoncra ezzel a kifejezéssel: Vigyázzatok a huz szemével, a róka ravaszágával és a kutya hűségével. Mi fogadjuk, hűek leszünk e zászlóhoz és annak tisztaságához és ha kell, vérünk hullatásával is megvédjük. Salgótarján és Losonc a multban is testvérváros volt. Ez a testvériség kell, hogy még erősebb legyen. Ti is, mi is a munka városá voltunk. Ti megtartottátok a munka jellegű városotoknak, minket elorsvasztott az idegen impérium. Mi követni akarunk a munkatér titeket, mert becsület munkából fakad a nemzet felnevelése és nem a becsutelen módon felhalmozott tőkéből. Vigyétek baba otthonmaradt testvéreiteknek a mi szíves üdvözlötünket és őszinte hálánkat.

Mély és őszinte szeretettel köszöntöm Kaposvár városát és itt megjelent kiküldötjeit. Végtelen büszkeséggel, hogy eltöltse minden losonci szívét, mikor ez — a nagy multu város minket szeretettel magához ölelt és zászlót küldött városunk részére. Kaposvár fiai hozták a legtöbb véradózatot az elmult világháborúban, miért is a legfelsőbb helyről is elismerésben részesültek. Ki ne emlékezne a híres 44-es babák harci tényeire és hősi magatartására. Vigyétek el otthon maradt testvéreiteknek Losonc város őszinte köszönetét. Mi mindig büszkeséggel fogunk Kaposvárra gondolni és nagyra értékeljük azt a szeretetet, melyet irányunkban tanusított Kaposvár. Kérem a Gondviselőt, hogy áldja meg Kaposvár minden lakosát gazdag ajándékkal.

Ezután a bányazenekar könnyeket fakasztó: Szép vagy Magyarorszá... c. irredenta zenéje következett, majd a himnuszt és Rákóczi induló fejezte be a lélekemelő szép ünnepséget, mely testvéri ölelkezés volt magyar és magyar között, Losonc és Salgótarján között.

A kivonult katonai, frontharcos és polgári alakulatok ezután a bányazenekar hangjai mellett díszmenetben vonul-

tak el a zászlók előtt, illetve a katonai állomásparancsnokság előtt.

A frontharcos diszszázad a zenekarral éien ezutan a régi 25-ös laktanya elé vonult, ahol a salgótarjáni 25-ösök küldöttsége nyújtotta át a díszes lobogót a laktanya jelenlegi parancsnokának Orsovay Nándor alezredesnek, aki tisztjei élen vette át a zászlót. A salgótarjániak lelkét öröm fogta el, amikor a laktanya jelenlegi lakóiban a volt salgótarjáni helyőrség tisztjeit és katonáit ismerte fel.

A zászlót Bacsó József volt 25-ös főhadnagy adta át az alábbi nagyhatású beszédben:

Vitéz Alezredes Úr!

Magyar Vitézek!

Kedves magyar Testvéreink!

A régi magyar 25-ösök salgótarjáni csoportjának képviselőiben és megbízásból jöttünk el, hogy a magyarlakta területekkel visszakértült régi helyőrségi városunk visszacsatolása felett érzett tulajdonos örömeinknek és lelkesedésünknek kifejezést adjunk. Most, hogy a feltört rajongással várt nagy fordulat bekövetkezett, katonaszívünk sugallatának parancsára nemzeti zászlót hoztunk magunkkal, azzal az alázatos kéréssel fordulva Alezredes Urunkhoz, hogy ezt a zászlót a régi magyar 25-ös kaszárnya homlokzatára kiüzetni kegyeskedjék. Hadd enyelegjen ott vele a Magyar Alföld csókokkal terhes enyhe szellője és lengesse ott a háromszínű lobogót a Kriványon átkelő, a bányavárosok és a Szepesség zugó fenyveseinek testvéri üzenetét hozó zordon északi szél és hirdesse, fennén hirdesse a magyar Feltámadás hajnalhasadását!

Huszéves rabságból felszabadult Losonc!

Az élő magyar 25-ösök üdvözölnek, az elesett hősök szellemei pedig itt lebegnek városod falai felett és az Ég derűjének mosolyát lopják le a megváltott lakóid arcára, akik a november 10-iki magasztos ünnepély történelmi áhitatában magyar lelkük megigazulásának nagy-szerű perceit élték át...

Isten áldja meg azokat, akik a többi drága magyar földdel együtt az anyaország szerető keblére visszahozták Losoncot is, magyar 25-ösök szerelmes városát.

Isten tartsa és áldja Veletek egyetemben azokat is, akik immáron a Tietek is, kedves losonci magyar Testvéreink — a közelmúlt tapasztalatai szerint is minden eshetőségre készenálló, az ország vaserejét imponálóan megtestesítő daliás magyar honvéd hadsereget!

A gyönyörű beszédre válaszolva Orsovay Nándor m. kir. alezredes vette át becsületet megőrzésre a lobogót, melyet egy tiszt kíséretében a himnuszt hangjai mellett vitt be egy zászlótartó az öreg és megviselt laktanyába, sok régi dicső emléket leldeve és könnyeket csalva a szemekbe.

A Kalmár étteremben 200 személyes közebed volt, melyen Tóth Kálmán ny. ezredes a kormányzóra mondott köszönetet. — Csetneky Béla a frontharcos szövetség és megjelent tagjaira, a volt, 25-ösökre és összes vendégekre. — Dr. Voitsek Ottó az Orsz. Frontharcos Szövetség; Bacsó József a volt 25-ösök nevében köszöntötték Losonc derék magyarságát és köszönték meg a meleg fogadtatást.

Losonc városa ezalkalomból táviratban köszöntötte Salgótarján és Kaposvár polgármesterét, illetve közönségét.

Hírek és különfélek

Salgótarjáni nyerte meg az 1000 pengős ezüst evészkészletet, melyet Bolgár Miklós földbírtokos ajánlott fel a főispánnak neje által Nógrádban lefolytatott „Magyar a magyarért” akció jávára. A sorshuzás dr. Soldos Béla főispán jelenlétében a balassagyarmati közjegyzői irodában folyt le f. hó 19-én déli 12 órakor. A kihuzott sorsjegy száma: 843. Értesülésünk szerint ezt a sorsjegyet tarjáni vette meg.

Előzetes értesítés. A Szent Erzsébet Nőegylet február hó 18-án, farsang utolsó szombatján, táncdal egybeköltött, műsoros tea-estét rendez.

MÁR AZ

Influenza

ELSŐ JELEINÉL SZEDJÜNK

ASPIRIN

T A B L E T T A K A T

Kamarai panasznapi Salgótarjában.

Ünnepi külsőségek között, bensőséges hangulatban rendezte meg az elmúlt vasárnap a salgótarjáni és salgótarjáni járási ipartestület első kamarai panasznapiját székháza nagytermében.

Megjelentek az iparosok és kereskedők kamarai panasznapiján dr. Kemény Dezső kamarai ügyvezető főtitkár, dr. Bangha Ferenc kamarai titkár, az iparosztály vezetője, Kovatsek Ferenc felsőházi póttag, kamarai tag, a Budapesti Építőmesterek Ipartestületének elnöke, dr. Figus Béla iparbiztos, főjegyző, dr. Tóth Mátyas I. o. a'jegyző, az iparügyek előadója, az ipartestület teljes vezetősége, élén Zsiday István ipt. elnökkel, a Losonci Ipartársulat kiküldöttjei Ossa Odilló elnök vezetésével, a helybeli OMKE részéről Mayer Vilmos alelnök és a salgótarjáni iparosok és kereskedők, valamint a kisterenyei iparosok kb. 250 fővel.

A Magyar Híszkegy elimádkozása után Zsiday István ipt. elnök meleg hangon üdvözölte a megjelenteket. Külön köszöntötte a Felvidékről első ízben megjelenő Losonci Ipartársulat kiküldöttjeit.

Dr. Kemény főtitkár a kamara nevében köszöntötte a megjelenteket, majd meleg szavakkal emlékezett meg az első kamarai gyűlésen résztvevő felvidéki Losonci Ipartársulat kiküldöttjeiről és örömeinek adott kifejezést, hogy hosszú évek óta, most van alkalom őket üdvözölni egy kamarai gyűlés keretében. A nagygyűlésen megjelenteket tájékoztatta a kamarai panasznapi megrendezésének jelentőségéről és ígéretet tett arra nézve, hogy a kamara lehetőleg minden évben legalább egyszer megtartja ezeket a panasznapiakat Salgótarjában. Kimentette a távollévő elnököket és vezetőket, akik a Budapestben kifejlődött súlyos influenzajárvány miatt nem tudtak résztvenni a gyűlésen.

Mayer Vilmos OMKE alelnök a kereskedők részéről üdvözölte a kamarai kiküldöttjeit, a losonci iparosokat és a gyűlés résztvevőit.

Dr. Bangha Ferenc iparkamarai titkár ismertette ezután a Kamara múltját és annak tevékenységét. Rámutatott arra, hogy mennyi előrehaladást könyvelhet el a Kamara tevékenysége az építkezések fellendítése, az építkezési kedvezmények, házadómentesség, tatarozási kedvezmény, gazdasági cselédek részére építendő lakások, óvóhelyek létesítése terén. A Kamara intézkedése a kormánytól kiharcolni iparkodott, hogy az építkezéseknél a kisiparosok is részt kaphjanak megfelelő munkával. Az egyes vállalatok, a kisiparosok érdekeit sérelmező esetekben a Kamara részéről felszólítottak a sérelmek kiküszöbölésére, melyek többé-kevésbé sikerrel is jártak. A Kamara kalkulációs és könyvelési tanfolyamokat is rendezett a kisiparosok részére igen nagy sikerrel. Az árrögzítések terén, illetve annak megakadályozásával is hatalmas munkát végzett.

A kamarai kiküldöttek felszólalása után Kovatsek Ferenc felsőházi póttag, a budapesti építőmesterek Ipartestületének elnöke beszédének elején a kisiparosok összefogásáról szóló fejtegetéseivel igen nagy hatást váltott ki. Majd hatalmas anyagot felolvasó iparos sérelmekről beszélt úgy, hogy a hallgatók igen gyakran tapsviharral jutalmazták. Részleteiben is ismertette a Kamara iparos támogatását, megemlékezett a kormányzat segítségéről és sajnálattal állapította meg, hogy még igen sok olyan súlyos feladat nem oldódott meg, amely a kisiparosok sorsát előbbre vihette volna. Rámutatott arra, hogy a kézműiparosoknak munkával való támogatása még ma is csak ígéret, mert a kézműiparosok részére közmunkákat még mindig nem adtak. A beruházási kölcsönökből az iparosok egy fillért sem kaptak. A kartellkérdés sürgős

megoldását követelte, mely miatt az iparosság előrehaladni nem tud. Említést tett továbbá a kisipari hitelekéről, kiviteli hitelekéről, termelői hitelekéről, általános szociális kérdésekről, OTI kérdésekről, OTI terhek viseléséről, a kontárkérdésről, az iparosságnak arcképes igazolvánnyal való ellátásáról, a házadómentességéről, a tatarozási adókedvezményeiről, az iparosok öregségi biztosításáról, a kisiparosok parlamenti képviselőtételéről, az iparosok gyermekeinek nevelési pótlékáról. Előadása és az egyes kérdéseknek szakszerű megvilágítása mindvégig lebilincselő volt és a gyűlésen megjelent hallgatók a gyűlés végén meleg ünneplésben részesítették.

Ossa Odilló a Losonci Ipartársulat elnöke meghatott szavakkal köszönte meg a meleg fogadtatást és igen mélyen szántó gondolatokkal ismertette a huszévi elnyomás keserű sorsát és a cseh rabságban szenvedő magyar kézműiparosoknak elnyomását. Beszédében rámutatott azokra a bajokra, amelyek közösek és ezeknek sürgős orvoslását kérte a kamara kiküldöttjeitől. Kérte, hogy a Losoncon lévő iparendelvényeket sürgősen vizsgáltsák leül, mert igen sokan vannak olyanok, akik a megszállás alatt a cseh jóvóltából előtérbe kerültek a többi izzig vérig magyar érzelmű kisiparosokkal szemben. Kérte a kontárkérdés sürgős megoldását és a kontárokkal dolgozókat egyének szigorú megbüntetését. Említést tett a Bata üzemek megszüntetéséről és a Cikta üzemek létrejöttéről, a minimális árak megállapításáról. Beszédének befejezése alkalmával a hallgatók meleg ünnepléssel. Ugyanilyen meleg ünneplésben részesítette a gyűlés közönsége a többi losonci kiküldöttet is.

A helybeli iparosság részéről Kovács Lajos alelnök a gyáriparral való kapcsolatos ipari do'gokról tett említést kérve a 6 1/2 % forgalmiadó megszüntetését, mely a busiparosokat terheli, kérte a nyersbörnek az állam által való megvétele, vagy a kivitel engedélyezését. Tiltakozott a kereskedőknek hentesáruval való foglalkozása miatt és javaslatot tett, hogy a közszállításoknál előbb kérjék ki az Ipartestület véleményét, amely szerv egyben ellenőrizné az árakat is. Kérte a megjelent kamarai kiküldöttjeit, hogy vándor mintaműhelyek állítsanak fel Salgótarjában is.

Simon Aladár asztalosmester az építő ipar sérelmeiről beszélt és a sérelmeket írásba foglalva nyújtotta át a kamara kiküldöttjeinek.

Polk Ferenc vendéglős a vendéglős iparosok és szállodások helyzetét vizsgálta meg, kérve a vállalatok tulajdonában lévő szállodákban elhelyezett idegen vendégek beszállásolásának megakadályozását. Egyébként a szakmát érintő sérelmeket írásban foglalva szintén átadta a kamarai kiküldöttjeinek orvoslás végett.

Lilinger János cipésmester a cipész iparosok nehéz helyzetét ismertette. Sürgős megakadályozást kérte a Magyarországon, illetve a Felvidéken működő Cikta üzemek további terjeszkedésének. Kérte a gumiaruk terjeszkedésének, egészségügyi szempontból is való megakadályozását.

Kalla János cipésmester ugyancsak a cipésszakmát ért sérelmekről beszélt és kérte a kiküldöttjeit, hogy sürgősen tegyék meg az intézkedéseket az IOKSZ és a Wolfner-gyár munkavállalásainak megakadályozására. Az iparosok létminimálnak megállapítását és ezek adómentességét kérte.

Kivovics Jenő fodrászmester a fodrász ipar sérelmeit tárta fel és ezeket írásba foglalva adta át a kiküldöttjeinek orvoslás végett.

Kemény Zoltán az OMKE nevében az élelemtárak ellen emelt panaszt. Az élelemtárak ellen emelt panaszt. Az élelemtárak ellen emelt panaszt. Az élelemtárak ellen emelt panaszt.

kal kapcsolatos hitelek behajtására tett javaslatot.

Ifj. Timaróczky Sándor helyeselte a panaszközlést és azonnali orvoslását kérte a sérelmeknek. Kiemelte Kovatsek Ferenc felsőházi póttag, iparkamarai tag kiváló munkásságát és 100 százaléki állástfoglalt az általa elmondott ipari kérdésekben. A nyugdíjtörvény sürgős elintézését sürgette a kamara kiküldöttjeitől és kérte a Kamarát az ez ügyben való támogatásra. Kérte továbbá az iparosság összefogását és tiltakozott a kereskedők részéről ipari tárgy munkák megrendelésének felvétele ellen.

Kemény Zoltán a kereskedők részéről Timaróczky Sándor felszólalására javaslatot tett, hogy a sérelmeket helyi viszonylatban rögzösen intézzék el egymás között az iparosok és a kereskedők.

Kovatsek Ferenc a felszólalások után ígéretet tett arra, hogy a Kamara részéről mindent megtesznek, hogy az iparosság sérelmei sürgősen orvosoltassanak.

Zsiday István elnök záró szavaiban kérte az egész iparosságnak a közös érdekért való küzdelemben az összefogását, köszönetét fejezte ki a megjelent kamarai kiküldöttjeinek, a városi hatóságok képviselőinek, a losonci iparos társaknak megjelenéséért, az iparosság és kereskedők által tanúsított érdeklődésért és azon reményének adott kifejezést, hogy az elkövetkezendő iparkamarai nap iránt még hatalmasabb érdeklődést fognak tanúsítani az iparosok és kereskedők a nagygyűlésen tapasztaltak alapján.

A nagygyűlés a Hymnus elnéklése után abban a biztos tudásban ért véget, hogy az ország dolgozó tömegeit megsegíteni törekvő szociális kormányzat hamarosan meg fogja találni a módját a hazafias és nemzeti alapon álló és jobb sorsra érdemes kisiparosok megsegítésére is.

A Revizióért! A Salgótarjáni Köszömbánya R. T. salgótarjáni Bányagazgatóságához tartozó tisztviselők, altisztikar és munkásság a Magyar a Magyarért akción felül, mint eddig minden esztendőben, az idén is a Revizió Liga céljaira 3763.50 pengőt adományozott.

Adomány. A népkonyha céljaira Herczog Ede 8 pengőt adományozott. Halás köszönettel nyugtázza a népkonyha vezetőségét.

Megvolt a nagy öröm, bo' dog volt a Magyar, felszabadult a Felvidék. Most meg itt a Farsang, mulathatunk, táncolhatunk február 5-én az ipartestület műsoros estélyén, amelyre nagyban fognak az előkészületek az öreg gárdával az élen.

Az Evangélikus Leányegylet jan. 15-iki zártkörű teaestélyén Fayl Frigyes a Balassa Társaság tagja olvasott fel hangulatos és elmélyedő novelláiból a közbejött akadályok miatt meg nem érkezett Hegedüs Ilonka helyett. Bartholy Klára magasnívójú zongoraszáma az énekkarnak Mátéfi Ilon diakonissza vezetésével előadott nagysikerű énekét, Garami László szép szavaltatát és dr. Csenődy Lajos vetített képi előadását szeretettel fogadta a tea után az esti órákban is kedélyesen együttmaradt közönség.

Bányamozgók híre. A baglyas-aljai és pálfalvai bányamozgók január hó 22-én, vasárnap, három előadás keretében a hét elején Salgótarjában is sok előadást megért, „A PIROS BÜGYELLÁRIS” című népszínművet mutatják be. Aki szereti a magyar dalt és magyar táncot, az hatványozottan élvezheti az egyébként is romantikával átszőtt nagyszerű magyar darabot. Főszereplői: Bordy Bella, Kiss Ferenc, Somlay Artur, Pethő, Pethes, Tapolczay, stb. Kiegészítésül: „Eucharisztikus kongresszus” c. kulturális, valamint a Magyar és Paramount világhírű. A három-három vasárnap délutáni és esti előadás a szokott időpontokban lesz pontosan megkezdve. Nemcsak a pontos érkezés érdem, hanem a pontos kezdet is!

A Salgótarjáni Balassa Bálint Társaság

a február hó 1-én tartandó „Felvidéki est”-je az idei farsang legkimagaslóbb eseménye lesz. Műsora már véglegesen le van rögzítve és a következő számokból fog állani: 1) Bevezető mond: Smetkay József r. tag. 2) „A kurucvilág dalai” Összeállította Röder Alfréd r. tag. Előadják: zongorán: Röder Alfréd, harmoniumon: Csanády Miklós, első hegedűn: Vilezál Richárd r. tagok, második hegedűn: Tolnai Sándor, harmadik hegedűn: Jekkel Béla mint vendégek. 3) Darkó István felvidéki író előadása: „Mi történt velünk az elmúlt 20 évben?” 4) Mécs László verseiből ad elő. 5) Liszt: XIV. Rapszódia, játssa a bányazenekar, vezényel Vilezál Richárd r. tag. 6) Novella. (székfoglaló) Felolvassa dr. neográdi Horváth Sándor r. tag. 7) Kodály dalok. Énekli: Ehrlich Józsefné r. tag, zongorán kíséri: Csanády Miklós r. tag. 8) Novella. Felolvassa: Darkó István író. 9) Mécs László verseiből ad elő. A Társaság kéri a már is nagyszámban jelentkező érdeklődőket, hogy jegyeket előjegyeztenni már lehet „A Munka” nyomdában, dr. Lapsánszky Jánosnál a városházán, Endrey Lászlónál az acélgárban és Koltay Imrénél a bányánál. A névre szóló meghívókat jövő hét folyamán küldik szét.

A Zagypálfalvai Evangélikus Nőegylet február 4-én pontosan este 8 órai kezdettel kedélyes műsoros estét rendez a bányakaszinó szíveségből átengedett helyiségeiben, melyre az érdeklődők figyelmét ez uton is felhívjuk. Közreműködnek a salgótarjáni Hirschgyári műkedvelők is vendégként.

Kétszobás lakás kiadó Füleki utca 34 sz.

Az államrendőrségen jelentkeznek minden 1921-ben született férfi és nő január 31-ig.

M. kir. rendőrség starjáni kapitánysága.

Talált tárgyak.

„Az 1937. évi október hó 19-én Salgótarjában megtartott országos kirakodó vásáron lopásból származó és bünyelkén őrizetbe vett 1 drb. csillám-játékszer, 1 drb. játék baba, 2 pár harisnya és 1 drb. gyermekbugyi.”

„1938. november 2-án a Duda-féle cukrászdában 1 drb. arany női karkötőt találtak.”

„1938. november hó 10-én a Forgács utcában karikára fűzött különböző nagyságú kulcsokat találtak és szolgáltatnak be.”

„1938. december hó 19-én a Fő utcán egy kerékpárt találtak.”

„1938. december 19-én a Karancs utcában találtak egy hátikosarat.” Igazolt tulajdonosuk a rendőrkapitányságon a hivatalos órák alatt átveheti.

Salgótarján, 1939. január hó 19-én.

A kapitányság vezetője:

Dr. Jánossy Ödön

m. kir. rendőrkapitány.

APOLLO MOZGÓSTARJÁN

3 NAPIG!

Január 21-én, 22-én és 23-án

2 ÉS FÉL ÓRAS MŰSOR
A HINDU SIREMLEK

1 NAPIG!

1939. évi január hó 24-én

ÉNEKES ÉS ZENÉS FILM:
Szenzáció Londonban

2 NAPIG!

1939. január 25-én és 26-án

FRANCIA FILMREMEK:
Csintalan asszonyok

SPORT

A labdarúgás játékszabályai kérdésekben és feleletekben.

(V. közlemény.)

10. Hogyan kell a bedobást (part-taccs dobás) végezni?

10. A bedobás pillanatában a játékosnak mindkét lábán kell állnia, arccal a játéktér felé fordulva amellyel mindkét lába egy részének vagy a vonalon vagy azon kívül kell lennie. A labdát a feje fölött mindkét kezével tetszőszerinti irányban kell bedobnia; a labda a bedobással játékba kerül. A teljességkedvéért meg kell említeni még, hogy a bedobó játékos a labdát csak abban az esetben érintheti újból, ha azt egy játékos már érintette. Megemlítjük még azt a határozatot, miszerint szabad a labdát futásközben is bedobni, de az eldobás pillanatában mind két lábnak a földet érintenie kell. Büntetés: a) ha a bedobás szabályellenesen történik, a bedobásjoga átszáll az ellenfélre, b) ha a bedobó másodsor érinti a labdát, mielőtt másik játékos érintette volna, közvetett szabadrugást kell itélni a szabálysértő ellenfele javára arról a helyről, ahol a szabálysértés történt.

11. A bedobást végző játékos teljesen szabályosan készül azt elvégezni. A labdát, bár a feje fölött, de igen csekély lendülettel dobja, amely tőle 1—1 1/2 m. távolságra ér a pályán földet. Mi a játékos vezető teendője?

11. A bedobás helyes, teljesen szabályszerű, mert a bedobó a labdának irányt és sebességet adott. Csak az számít „ejtett” dobásnak, amikor a labdát fejünk fölé emelve, kezeink között tarva elejtjük, úgyhogy az egyedül a nehézségi erőnek engedve, merőlegesen lefelé essen. A labda ez esetben vagy a lábunkra esik, vagy ha kinyújtott karunkat kissé előre tartjuk, de még vállmagasságon felül, úgy a labda kb. 30—40 cm-nyire a lábunk előtt fog leesni. Igen gyakran büntetnek — helytelenül — játékosainkat oly esetben, midőn a bedobás bár a legszabályosabban történt, de a labda esetleg csak

egy-két méterre dobatott.

12. Hányszor kell a játékost figyelmeztetni, mielőtt a játékvezető kiállítaná?

12. Feltűnően súlyos szabálysértésért (pl. erőszakoskodó, sportszerűtlen magatartás, tiszteletlen viseikedés a játékvezetővel szemben, a játékvezető megsértése, szándékosan életveszélyes játék, tettelegesség, botrányokozás stb. miatt) a játékvezetőnek joga van minden előzetes figyelmeztetés nélkül is a játékost kiállítani. Ha egy játékos uriemberhez nem illő, nyers vagy illetlen módon viselkedik, veszélyes módon — ami sérülések előidézésére alkalmas — játszik, sportszerűtlen módon viselkedik stb., akkor a játékvezető figyelmeztesse egyszer, visszaesés után pedig állítsa ki a játékost. (Sportszerűtlenségekhez tartoznak azok a szabálytalanságok, melyek a játék külső hatását lerontják, ilyenek: reklámolás, ha a játékosok a pályán meg nem engedett módon beszélnek, játékostársat rákiáltással zavarja, nem tartja be a szabadrugásnál a 9 métert, elrugja a szabadrugáshoz kikészített labdát, a kapulécet lehuzza, sarokszárlót eltávolítja a helyéről stb.) Ezek a sportszerűtlenségek súlyosabb esetben még azonnali kiállítással is büntethetők.

Uj kérdések:

13. Sarokrugás. Az elrugás után kapu elé magas ivben érkező labdát a védelem oly módon parirozza, hogy az egyik hátvéd a másik hátvéd vállára téve kezeit, felugrik és a labdát elfejeli. Szabálytalan-e ez a védekezési mód?

14. Ugyanazon csapathoz tartozó két védőjátékos közül az egyik a másikat 16-oson belül dühösen megüti mert véleménye szerint, az a legutolsó támadásnál súlyos védelmi hibát követett el. Mi a helyes ítélet?

15. Mi a rempli?

Lő. Mi.

M. kir. rendőrség vidéki főkapitánya.
703/1939. szám.

Értesítés.

A m. kir. rendőrség vidéki őrszemélyzete létszámának kiegészítése céljából a közeljövőben próbarendőri állások kerülnek betöltésre.

Próbarendőrnek az vehető fel, aki: 1) magyar állampolgár, 2) életének 21. életévét betöltötte, de 26. életévét túl nem lépte, 3) nőtlen állapotú, 4) teljesen egészséges, erős testalkatu, 5) legalább 170 cm. testmagasságú, 6) igazolja, hogy katonai kötelezettségének akár a magyar, akár a csehszlovák hadseregben eleget tett, 7) a magyar nyelvet bírja, 8) büntetlen előéletű.

A felvételt a m. kir. rendőrség vidéki főkapitányához címzett kérvényben kell kérni.

A kérvényhez csatolni kell: 1) születési anyakönyvi kivonatát, 2) magyar állampolgársági bizonyítványt, vagy ennek hiányában községi illetőségi bizonyítványt, 3) a nőtlenséget és büntetlen előéletet tanúsító helyhatósági (községi) bizonyítványt, 4) a végzett legmagasabb iskolai bizonyítványt, 5) a magyar, vagy cseh-szlovák katonai kötelezettség teljesítését igazoló okmányt.

A kérvényt a folyamodó lakóhelyéhez legközelebb eső m. kir. rendőrkapitányságon, legkésőbb folyó évi január hó 30-áig a folyamodónak személyesen kell benyújtania, amikor is a folyamodó előzetes orvosi vizsgálat alá kerül.

A kérvények a következő m. kir. rendőrkapitányságokon nyújthatók be: a balassagyarmati, beregszászi, győri, érsekújvári, esztergomi, jolsvai, kassai, komáromi, lévai, losonci, magyaróvári, miskolci, munkácsi, rimaszombati, rozsnói, salgótarjáni, ungvári és váci m. kir. rendőrkapitányságokon.

A kérvényeket 2 pengős okmánybélyeggel, a kérvény bélyegtelen mellékleteit pedig 30 filléres okmánybélyeggel kell ellátni. Szegénységi bizonyítvány esetén — úgy a kérvény, mint annak mellékletei bélyegmentesek. Minden egyéb felvilágosítást az a rendőrkapitányság adja meg, ahola folyamodó kérvényét benyújtja.

Budapest, 1939. év január hó 10-én.

Baksa János s. k. főkapitány.

Salgótarján m. város polgármesterétől.
622/1939. szám.

Az országgyűlési képviselő-választók névjegyzékének kiigazítása.

HIRDETMENY.

Közhirre tesztem, hogy az 1939. évre érvényes országgyűlési képviselőválasztók névjegyzéke f. évi január havában kiigazítottatik.

Felhívom mindazokat, akik a választójogosultsághoz megkívánt életkort a folyó évben elérik, hogy a választói névjegyzékbe való felvételük végett számlálólapjukat legkésőbb f. év január hó 31-ig a polgármesteri hivatalban nyújtsák be.

Felhívom azonkívül mindazokat, akiknek a névjegyzékbe való felvételre bármely más jogcímen nyílik meg a joguk, hogy a névjegyzékbe leendő felvételüket ezen határidőig ugyancsak a polgármesteri hivatalban kérelmezzék.

Figyelmeztetek minden érdekeltet, hogy a névjegyzék kiigazítása hivatalból történik, azonban választójogosultságának igazolása végett — február hó 15-ig — bárki megjelenhetik hivatalomban.

Salgótarján, 1939 január 5-én.

Dr. Förster Kálmán s. k.
polgármester.

Főtéri virágüzlethelyiség eladó.

Cim a kiadóban.

Salgótarján megyei város polgármesterétől.
2396/1938.

Löwinger Rezső alapítvány kamatai.

Pályázati hirdetemény.

Néhai Löwinger Rezső községi orvos alapítványának 1938. évi kamataira pályázatot hirdetek.

Az alapítvány kamataira minden salgótarjáni szegény pályázhat. A kérelmek élőszóval, vagy írásban f. év január hó 31-ig a városháza szociális ügyosztályán terjesztendők elő.

Salgótarján, 1939 január 10.

Horváth
polgármester h.

Szénszükségletét

jutányosan és a legmegfelelőbb szemnagyságban szerezheti be:

Salgótarjáni

Köszénbánya R.-T.

nógrádi bányaműveinél,

ahol a leggondosabb válogatással és osztályozással állítja elő az elsőrendű DARABOS, KOCKA, DIÓ, borsó és aprószenet, úgyszintén a magas kalóriájú SALGÓ-BRIKETTET, mely a legideálisabb tüzelőanyag, mert nem kormoz, nem füstöl és nem kellemetlen szagú. Aki a magyar szénbányák termékeit vásárolja, hazafiasan cselekszik, mert a magyar bányamunkások megélhetését segíti elő.